

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. O. I.**, zastoupen JUDr. Athanassiosem Pantazopoulosem, advokátem se sídlem Slavíkova 19, Praha 2, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy,** se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2015, č. j. 2 A 4/2015 – 59,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2015, č. j. 2 A 4/2015 - 59, **se zrušuje.**

II. Žaloba **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalované Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2015, č. j. 2 A 4/2015 – 59, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 26. 1. 2015, č. j. 2 A 4/2015 – 59, rozhodl tak, že se zrušuje rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 1. 8. 2014, č.j. KRPA- 298365-28/ČJ-2014-000022, a věc se mu vrací k dalšímu řízení, a tak, že tento žalovaný správní orgán je povinen zaplatit žalobci k rukám JUDr. Athanassiose Pantazopoulose, advokáta, na nákladech řízení částku 12.342 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Městský soud nejprve objasnil skutkové okolnosti projednávané věci, tedy, že jde o posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), jakož i okolnosti s projednávanou věcí související (zejm. rozhodnutí ve věci správního vyhoštění žalobce, včetně předchozích řízení před Nejvyšším správním soudem).

Městský soud při svém rozhodování dovodil, že u žalobce nebyly splněny veškeré zákonné podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Je tomu tak zejména proto, že v projednávané věci bylo možno žalobci uložit zvláštní opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Uvedené platilo tím spíše, že žalobce vedl s žalovaným spor o zákonnost jeho rozhodnutí o vyhoštění. Nelze proto žádným způsobem odůvodnit závěr, že zde bylo nebezpečí svědčící o tom, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud žalovaný nedbal ani toho, že se žalobce bránil proti rozhodnutí žalovaného o vyhoštění včasnou kasační stížností, byl jeho postup i v rozporu s ust. § 4 odst. 4 správního řádu. Městský soud proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce měl úspěch ve sporu a žalovaný nikoliv. Z tohoto důvodu městský soud přiznal úspěšnému žalobci podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti s jeho zastoupením advokátem, a to v částce celkem 12.342 Kč.

Proti tomuto rozsudku městského soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 2 A 4/2015 – 59, podalo žalované Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost, kterou opřelo o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel především namítá, že napadený rozsudek je nezákonný. Je tomu tak proto, že městský soud rozhodl tímto rozsudkem o zrušení napadeného správního rozhodnutí ze dne 1. 8. 2014, č. j. KRPA-298365-28/ČJ-2014-000022, o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, které bylo vydáno podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, a o vrácení věci k dalšímu řízení, ačkoliv o téže věci bylo již dříve pravomocně rozhodnuto rozsudkem městského soudu ze dne 11. 9. 2014, č. j. 2 A 41/2014 - 19, rozdílně a žaloba proti stejnému správnímu rozhodnutí byla zamítnuta. Městský soud tedy nereflektoval zásady ne bis in idem a rei iudicata, které brání dvojímu projednávání a rozhodování o tomtéž předmětu. Městský soud měl proto správně žalobu projednávanou jako druhou v pořadí odmítnout podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pokud tak neučinil a i podruhé rozhodl věcně (nyní zcela opačně), zatížil své řízení zásadní procesní vadou s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel navíc namítá, že se městský soud chybně přiklonil k názoru žalobce, pokud ten dospěl k závěru, že rozhodnutí o zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců bylo vydáno předčasně, aniž byly splněny zákonné podmínky k tomuto postupu. Z tohoto důvodu má za to, že městský soud nesprávně posoudil po právní stránce otázku týkající se existence důvodu zajištění podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců.

Stěžovatel z výše uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 2 A 4/2015 - 59, žalobu proti rozhodnutí žalovaného odmítl a současně rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce považuje kasační stížnost žalovaného za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. V napadeném rozsudku městský soud rozsáhle a analytickým způsobem odůvodnil, proč dovodil, že rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince (žalobce) bylo vydáno předčasně a bez splnění zákonných podmínek. Správně měl žalovaný vyčkat až do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost sice neměla odkladný účinek, ale žalobce o přiznání odkladného účinku požádal a bylo mu i vyhověno (dne 27. 8. 2014). O tom byl žalovaný také informován. Jde-li o námitku, že snad o žalované věci bylo rozhodnuto již dříve, zástupce žalobce uvádí, že si toho není vědom. Zastupuje žalobce již od července 2013 a jedinou žalobu k městskému soudu podal ohledně uloženého správního vyhoštění dne 22. 4. 2014 a dne 16. 9. 2014 ve věci zrušení přechodného pobytu. Proti rozhodnutí o zajištění, které vydal stěžovatel, byla ze strany žalobce podána žaloba dne 25. 8. 2014, a to ke Krajskému soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je třeba zrušit a žalobu odmítnout.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou o nedostatku podmínek řízení před městským soudem, resp. existencí možné překážky věci pravomocně rozhodnuté, která by bránila meritornímu posouzení věci. Je tomu tak proto, že by bylo přinejmenším předčasné, aby se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval právním posouzením věci samé, ačkoliv měla být žaloba městským soudem odmítnuta z důvodu překážky věci pravomocně rozhodnuté.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Z obsahu správního spisu stěžovatele, soudního spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 2 A 41/2014 a soudního spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 2 A 4/2015 (původně Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 A 45/2014) vyplývá, že pokud jde o přezkoumání zákonnosti rozhodnutí stěžovatele o zajištění cizince ze dne 1. 8. 2014, č. j. KRPA-298365-28/ČJ-2014-000022 podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, inicioval žalobce dvě přezkumná soudní řízení.

Prvé řízení zahájil žalobce u městského soudu žalobou ze dne 20. 8. 2014, která byla tomuto soudu doručena dne 22. 8. 2014 a vedena pod sp. zn. 2 A 41/2014 (žalobce v tomto řízení nebyl zastoupen advokátem). O této žalobě rozhodl městský soud rozsudkem ze dne 11. 9. 2014, č. j. 2 A 41/2014 - 19, tak, že žalobu proti rozhodnutí stěžovatele ze dne 1. 8. 2014, č. j. KRPA-298365/ČJ-2014-000022, zamítl. Tento rozsudek nabyl právní

moci dne 16. 12. 2014 (po doručení soudem ustanovenému opatrovníkovi žalobce, kterým byla Asociace pro právní otázky imigrace, o. s.).

Druhé řízení žalobce zahájil (zastoupen JUDr. Athanassiosem Pantazopoulosem, advokátem), podáním žaloby dne 25. 8. 2014 u místně nepříslušného soudu - Krajského soudu v Praze, u něhož byla vedena pod sp. zn. 44 A 45/2014. Krajský soud v Praze (dále též „krajský soud“) o žalobě rozhodl jako prvý v pořadí tak, že rozsudkem ze dne 9. 9. 2014, č. j. 44 A 45/2014 - 41, zrušil napadené správní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek krajského soudu, který nabyl právní moci dne 11. 9. 2014, byl posléze zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 7 Azs 208/2014 - 47, který k námitce stěžovatele dovodil místní nepříslušnost Krajského soudu v Praze, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud posléze usnesením ze dne 7. 1. 2015, č. j. 44 A 45/2014 - 55, které nabylo právní moci dne 8. 1. 2015, postoupil tuto věc (žalobu ze dne 25. 8. 2014) místně příslušnému soudu - Městskému soudu v Praze. Městský soud rozsudkem ze dne 26. 1. 2015, č. j. 2 A 4/2015 - 59, který nabyl právní moci dne 26. 1. 2015, rozhodl bez dalšího tak, že napadené rozhodnutí stěžovatele ze dne 1. 8. 2014, č. j. KRPA-298365-28/ČJ-2014-000022, zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Tento rozsudek městského soudu je nyní předmětem kasačního posouzení.

Z obsahu soudního spisu jednoznačně vyplývá, že pokud městský soud vyhlásil dne 26. 1. 2015 rozsudek č. j. 2 A 4/2015 - 59, v němž věcně rozhodoval o zákonnosti rozhodnutí stěžovatele ze dne 1. 8. 2014, č. j. KRPA-298365-28/ČJ-2014-000022, stalo se až po té, co o tomtéž předmětu řízení rozhodl již dříve městský soud - a to rozsudkem ze dne 11. 9. 2014, č. j. 2 A 41/2014 - 19, který nabyl právní moci dne 16. 12. 2014. Takový procesní postup městského soudu měl za následek zmatečnost řízení před soudem, která spočívá v absenci podmínek řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., k níž správní soud přihlíží z úřední povinnosti.

Uvedená materie nezůstala ani stranou pozornosti Ústavního soudu, který v nálezu ze dne 25. 6. 1997, sp. zn. I. ÚS 111/1996, jež je dostupný na www.nalus.usoud.cz, judikoval, že: „*Rozhodoval-li soud o věci již pravomocně rozhodnuté, porušil tím právo na soudní ochranu podle Listiny základních práv a svobod*“.

Otázkou existence překážky věci pravomocně rozhodnuté se také zabýval Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 29. 5. 2007, č. j. 2 Afs 181/2006 - 4, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že: „*Pokud krajský soud rozhodne o věci pravomocně rozhodnuté znovu, je třeba jeho druhé rozhodnutí o téže věci zrušit jako zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], neboť pro jeho vydání chyběly podmínky řízení*“.

Nejvyšší správní soud proto i s přihlédnutím k ustálené judikatuře konstatuje, že se městský soud vydáním pozdějšího rozsudku ze dne 26. 1. 2015, č. j. 2 A 4/2015 - 59, dopustil zmatečnosti řízení, neboť zde existovala již překážka věci soudem pravomocně rozhodnuté, a pro vydání tohoto rozsudku tak nebyly splněny podmínky řízení.

S ohledem na uvedené se Nejvyšší správní soud nezabýval právním posouzením věci samé.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2015, č. j. 2 A 4/2015 – 59, je opodstatněná, a proto napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s. zrušil. Jelikož shledal, že již v řízení před městským soudem byly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby, rozhodl zároveň podle ust. § 110 odst. 1 věta prvá za středníkem s. ř. s. tak, že žalobu na základě ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu